

A Győri Ítélőtábla a dr. Princz Kornél ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Kaiser István ügyvéd által képviselt **alperes** ellen szerzői jogdíj megfizetése iránt indított perében a Győr Törvényszék 2013. április 29. napján meghozott P.20.217/2013/8. számú ítélete ellen az alperes által 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, a marasztalás tőkeösszegét 79.440.- (Hetvenkilenezer-négyszáznegyven) forintra, s ezen összegből 52.960.- (Ötvenkettőezer-kilencszázhatvan) forint után, illetve 26.480.- (Huszonhatezer-négyszáznolcvan) forint után az elsőfokú ítélet szerinti késedelmi kamataira leszállítja.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasítja.

Az alperes által a felperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 18.800.- (Tizennyolcezer-nyolcszáz) forintra leszállítja.

A peres felek másodfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az alperes fogorvosi rendelőt működtet, ennek keretében a fogorvosi rendelő ügyfélváró részében CD-lejátszó útján zeneszolgáltatást végez, s e tényről a peres felek 1998. szeptember 7-én adatszolgáltatási lapot állítottak ki. Az ezt követő években újabb ellenőrzésre nem került sor, az alperes a változás tényét, a zeneszolgáltatás terjedelmének megváltozását a felperesnek nem jelentette be. Az alperes a zenefelhasználás kezdetétől 2012. március 31-ig terjedő időszakra - a felhasználás adott időszakában hatályos jogdíjközlemény vonatkozó pontjai szerinti - szerzői jogdíjat és szomszédos jogi díjat megfizette. A felperes kiszámlázta az alperes részére a 2012. április 1. napjától 2012. december 31. napjáig terjedő időszakra is a nyilvános zenefelhasználás után, az ekkor hatályos jogdíjközleménynek megfelelő szerzői és szomszédos jogi jogdíjat. Az alperes azonban ennek megfizetésétől az Európai Bíróság - fogorvosi rendelők zeneszolgáltatását érintő - C-135/10. számú ügyben meghozott döntésére hivatkozva elzárkózott, és kérte hogy a felperes a díjfizetők köréből törölje.

A felperes keresetében 100.889,-Ft, s ezen összegből 52.960,-Ft után 2012. szeptember 16-tól, 26.480,-Ft után 2012. november 22-től, és 21.449,-Ft után 2012. november 26-tól járó törvényes mértékű késedelmei kamatok, és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A kereseti összegből 79.440,-forintra és annak járulékaire az Szjt. 25. § (1), (4) és (6) bekezdése alapján - a nyilvános előadás megvalósulása miatt - szerzői jogdíj címén, míg 21.449,-Ft-ra és járulékaire a Szjt. 77.§ (1) bekezdése alapján - a nyilvánosságához közvetítés megvalósulása miatt - szomszédos jogi jogdíj címén tartott igényt. Keresete alapjaként hivatkozott továbbá az Szjt.1.§-ra, 9.§ (1) bekezdésére, 85.§-ra, 88.§ (1) bekezdésére, 92/H.§-ra. Álláspontja szerint az Európai Bíróság hivatkozott ítélete az Szjt. 25.§-ában szabályozott szerzői jogdíjat nem érinti, mert az alperes tevékenységével e jogdíjfizetési kötelezettséget kiváltó nyilvános előadás megvalósult. Az alperes a zenefelhasználása után, az általa hivatkozott ítélet értelmében esetlegesen a Szjt. 77.§ (1) bekezdésében meghatározott szomszédos jogi jogdíj megfizetése alól mentesülhetne, de ez sem automatikus, hanem tényállás-specifikus, a mentesülés feltételei pedig a konkrét esetben - a tényállások eltérő volta miatt - nem állnak fenn.

Alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az Európai Bíróság C-135/10. számú ítélete szerint a fogorvosi rendelőkben zajló zeneszolgáltatás nem valósít meg „nyilvánossághoz közvetítést”. A döntés indokolása szerint ugyanis az így biztosított zene nem tartozik szorosan hozzá a fogorvosi kezelések elvégzéséhez, a páciensek csupán azért jelennek meg a rendelőben, hogy ott kezelésben, nem pedig azért, hogy zeneszolgáltatásban részesüljenek. A várakozók akaratuktól függetlenül részesülnek a zeneszolgáltatásból, így az ilyen sugárzás a hangfelvétel előállítók számára nem keletkeztet jogot a díjazásra. Álláspontja szerint a hivatkozott döntés nem csupán a szomszédos jogi díjigényekre, hanem a szerzői jogi jogdíjakra is irányadó.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 100.889.-Ft tőkét, ebből 52.960.-Ft után 2012. szeptember 16. napjától, 26.480.-Ft után 2012. november 22. napjától, és 21.449.-Ft után 2012. november 26. napjától a kifizetés napjáig az érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-al növelt összegével megegyező mértékű kamatot, valamint 27.700.-Ft perköltséget. Határozatának indokolásában utalt a Ptk. 86. § (1) bekezdésére, és a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. Törvény (Szjt.) 25. § (1) bekezdésére, és kiemelte, hogy az Szjt. szerint a jogdíjfizetési kötelezettség kétirányú, egyrészt szerzői jogdíjból, másrészt szomszédos jogi díjigényből áll. Megállapította, hogy az Európai Bíróság joggyakorlata - a felperes hivatkozásával megegyezően - iránymutató lehet az ún. szomszédos jogok jogdíjfizetésére, de ennek vizsgálata csak akkor lehetséges, ha a szomszédos jogi díjfizetési kötelezettség megszűnésére vonatkozóan az alperes bejelentéssel él. A bírói gyakorlat szerint ugyanis a zeneszolgáltatásról kiállított adatlap vélelmet teremt a díjköteles zeneszolgáltatás megvalósulására, amit csak a kötelezett bejelentése dönthet meg, amelyben a díjfizetési kötelezettsége megszűnéséről, annak terjedelmének megváltozásáról nyilatkozik. E bejelentéssel nyílik meg a felperes lehetősége arra, hogy ennek alapján a díjfizetés terjedelmét módosítsa, vagy a körülményváltozást ellenőrzéssel rögzítse. Az alperes azonban ilyen bejelentéssel nem élt, mert álláspontja szerint a felperesnek automatikusan alkalmazni kellett volna az Európai Bíróság döntését. Az elsőfokú bíróság

álláspontja szerint ugyanakkor a nyilvános zenefelhasználás, vagy egyéb jogdíjfizetésre kötelezett tevékenység megváltozását, befejezését, korlátozását a felperes felé be kell jelenteni. Amíg az ügyfél ilyen változás-bejelentéssel nem él, a jogdíjfizetési kötelezettség a bírói gyakorlat által kialakított vélelmen alapul. Osztotta azt a felperesi érvelést, hogy amennyiben az Európai Bíróság döntése szerinti körülményeket vizsgálni lehet, az csak újabb ellenőrzés keretében történhet meg, az alperes bejelentése alapján, de ennek megtörténteig a változatlan adattartalmú adatszolgáltatási lap tényei szerint kell a jogdíjat megfizetni. Ennek összecszerűség tekintetében pedig elfogadta a jogdíjközleményt, amit az alperes sem vitatott.

Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy az adatszolgáltatási lap kiállítását követően valóban nem tett bejelentést a felpereshez az abban foglalt adatok megváltozásáról, de ennek az volt az oka, hogy nem is történt változás a felhasználás terjedelmében, körülményeiben. Az alperes tudomást szerzett az Európai Bíróság C-135/10. számú ítéletéről, és az abban foglaltak miatt nem fizetett, mert álláspontja szerint az abban foglalt iránymutatás alapján már nem áll fenn jogdíjfizetési kötelezettsége, s erről a felek kiterjedt, eredménytelen levelezést folytattak. A jogdíjfizetési kötelezettség mind a szerzői jogdíj iránti igény, mind pedig a szomszédos jogi jogdíj iránti igény tekintetében is kizárólag a nyilvánosságához közvetítéssel keletkezik. Az Európai Bíróság ítélete - a felperes által sem vitatottan - az Európai Közösség tagállamaiban joghatállyal rendelkezik, ennek alkalmazása nem függ bejelentéstől, azt ettől függetlenül alkalmazni kell. E döntés értelmében pedig a fogorvosi rendelőkben zajló zeneszolgáltatás nem valósít meg „nyilvánosságához közvetítést”, ezért a felperes sem a szomszédos jogi díjigényre, sem a szerzői jogi jogdíjra nem tarthat igényt. Nem a felhasználás körülményeiben történt változás, hanem az irányadó jogi környezetben, amit a felperesnek hivatalból kellett volna figyelembe venni. Eredetileg a felperes is erre az álláspontra helyezkedett, hiszen a szomszédos jog alapján járó díjakat törölte a számlázott tételek közül, vagyis az Európai Bíróság ítéletét elfogadta, és csak a szerzői jogdíjat követelte. Utóbb, mikor az alperes a szerzői és a szomszédos jogok tekintetében is vitató álláspontra helyezkedett, akkor díjigényét ismét mindkét jogcímen előterjesztette, de - a fentiek szerint - alaptalanul. A követelés összecszerűségét nem, csupán annak jogalapját vitatta.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján. Hangsúlyozta, hogy a jelen perben a nyilvános előadásra tekintettel egyrészt szerzői jogdíjat érvényesít, másrészt az ugyanazzal a magatartással megvalósuló nyilvánosságához közvetítés alapján szomszédos jogi jogdíjat is. Fenntartotta, hogy az Európai Bíróság ítélete a szerzői jogdíjat nem érinti, ennek alapján a felhasználó legfeljebb a szomszédos jogi jogdíj alól mentesülhetne, de ez tényállás specifikus. Az Európai Bíróság a perben hivatkozott előzetes döntéshozatali eljárás során egy tagállami bíróság kezdeményezésére, egy konkrét jogvita kapcsán az uniós jogot értelmezte. Ennek valóban az a jogkövetkezménye, hogy a hivatkozott eseti döntésben elfoglalt jogértelmezés a jelen perbeli peres felek magánjogi jogviszonyában, jogvitájuk során a bíróságok útján követendő, de csak akkor, ha annak alkalmazásának tényállási feltételei fennállnak. A konkrét esetben ugyanakkor az alperes esetében a zeneszolgáltatásra a váróteremben, és nem a rendelőkben

került sor, ami álláspontja szerint jelentős tényállásbeli különbség, így az Európai Bíróság döntésében foglaltak a konkrét esetre nem alkalmazhatóak.

A fellebbezés az alábbiak szerint kisebb részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a perben releváns tényeket helyesen állapította meg, de azokból részben téves jogkövetkeztetést vont le, ezért részben téves döntést hozott.

Az elsőfokú bíróság arra helytállóan mutatott rá, hogy a felperesi jogkezelő szervezet az általa érvényesített szerzői és szomszédos jogi díjigények érvényesítése körében önmagában a zeneszolgáltatás megvalósulását tipikusan a zenefelhasználás helyén rögzített, az alperes által aláírt adatszolgáltatási lappal eredményesen bizonyítja, és ilyenkor a bizonyítási teher valóban megfordul. Kétségtelen az is, hogy az Szjt. 25.§ (4) bekezdése alapján bejelentési kötelezettség terheli a felhasználót a már megkezdett és bejelentett zenefelhasználás megváltozását (bővítését, korlátozását, befejezését) illetően.

A konkrét esetben ugyanakkor a peres felek között nem volt vitás, hogy a felperes által peresített időszakot illetően az alperes az általa üzemeltett fogorvosi rendelő ügyfélváró részében CD-lejátszó útján a rendelőt felkereső, kezelésre váró betegeknek zenét szolgáltatott. E felhasználást illetően pedig a korábbi időszakhoz képest, a bejelentett adatszolgáltatási lapban foglalt adatokban semmilyen változás nem történt. Ebből következően az alperest változás-bejelentési kötelezettség sem terhelte, így ennek „elmulasztása” önmagában nem alapozhatja meg a felperes jogdíjigényét.

Nyilvánvalóan nem esik „bejelentési kötelezettség” alá a jogdíj fizetés alapját képező jogszabályokban (jogforrásokban) bekövetkezett változás, hiszen az adott jogviszonyban részes jogosult és kötelezett köteles betartani a jogviszonyukra irányadó, annak tartama alatt esetlegesen megváltozó jogszabályi előírásokat. Ennek megfelelően amennyiben a Szjt. szabályaiban a jogdíjfizetési kötelezettséget érintően módosítások következnek be, ez a jogdíj beszedésére jogosult közös jogkezelő szervezet felperesre, és a felhasználó alperesre is kötelező hatállyal bír, annak alkalmazása nyilvánvalóan nem függ a jogszabályváltozás kötelezett általi bejelentéstől.

Az Európai Bíróság, mint az Európai Unió intézménye által az előzetes döntéshozatali eljárás keretében meghozott ítéletek ítélt dolgot jelentenek, és így másodlagos jogforrásnak minősülnek. Ez pedig azt jelenti, hogy az ilyen eljárásban meghozott ítélet hatálya - másodlagos jogforrásként - nem csak az előzetes döntéshozatal iránti eljárást kezdeményező nemzeti bíróságra, hanem az Európai Unió valamennyi nemzeti bírósága számára is kötelező erővel bír. Ennek megfelelően az irányadó bírói gyakorlat szerint nem kell előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezni, ha az adott közösségi jog értelmezésével kapcsolatos kérdés lényegében megegyezik egy hasonló esetben előzetes döntéshozatal tárgyát képező, és az Európai Bíróság által már megválasztott kérdéssel, mert ilyenkor az Európai Bíróság döntése a nemzeti bíróság előtti eljárásban alkalmazandónak minősül. (BH2008. 271.; BDT2012. 2816., Kúria Pf.X.24.705/2005.)

Tévedett tehát az elsőfokú bíróság, mikor az alperesnek az Európai Bíróság 2012. március 15. napján kelt, C-135/10. számú ítéletére történő hivatkozását érdemben nem vizsgálta, az alperes „bejelentésének elmulasztására” hivatkozással.

A jelen ügyben ugyanis abban kellett állást foglalni, hogy az adatszolgáltatási lapban foglalt - ennek megfelelően a peres felek által egyébként egyezően előadott - tényállás alapján, az alperes által üzemeltetett fogorvosi rendelőben megvalósuló zeneszolgáltatás, annak körülményei alapján az alperest terheli-e a felperes által érvényesíteni kívánt szerzői jogdíj, és szomszédos jogi jogdíj fizetési kötelezettség.

Ezt a jogkérdést pedig az Szjt. irányadó szabályai, valamint az Európai Bíróság jelen perben alkalmazandó releváns jogértelmezése szerint kellett eldönteni.

Az Európai Bíróság hivatkozott ítéletének jelen ügy szempontjából releváns megállapítása szerint: **A „nyilvánossághoz közvetítésnek a 92/100 irányelv 8. cikkének (2) bekezdése értelmében vett fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az nem terjed ki az alapügyben szereplőhöz hasonló fogorvosi rendelőben, szabadfoglalkozású tevékenység keretében, olyan páciensek számára történő ingyenes hangfelvétel-sugárzásra, akik ebben akaratuktól függetlenül részesülnek. Ennélfogva az ilyen sugárzás a hangfelvétel-előállítók számára nem keletkeztet jogot díjazásra.”**

A konkrét esetben a felperes a keresetében **egyrészt** a Szjt. 25.§-ában szabályozott **szerzői jogdíjat** kívánt érvényesíteni, **másrészt** a Szjt. 77.§ (1) bekezdésében **szabályozott szomszédos jogi jogdíjat**. Arra hivatkozott, hogy ugyanazzal a tényállásban rögzített alperesi magatartással mind a szerzői jogdíj megfizetését kiváltó **nyilvános előadás**, mind pedig a szomszédos jogi jogdíjat megalapozó **nyilvánossághoz közvetítés** is megvalósult.

A hatályos nemzeti szabályozás, azaz Szjt. 17.§-a szerint:

A mű felhasználásának minősül különösen:

c) a nyilvános előadás (24-25. §),

d) a nyilvánossághoz közvetítés sugárzással vagy másként (26-27. §),

A két jogcímhez, mint felhasználáshoz kapcsolódó jogdíjfizetési kötelezettség különböző tényállásokon alapul, azaz azt - részben eltérő kritériumoknak megfelelő - „elkövetési magatartás” váltja ki.

I.

A szerzői jogdíjon alapuló fizetési kötelezettség alapja a szerzőnek a vagyoni jogok körébe tartozó nyilvános előadáshoz fűződő joga (Szjt. 17. § c.) pontja), amit az Szjt. 24-25. §-iban szabályoz. A Szjt. 24.§ (1) bekezdése szerint a szerző kizárólagos joga, hogy művét nyilvánosan előadja, és hogy erre másnak engedélyt adjon. A (2) bekezdés szerint előadás különösen:

a) A mű előadása közönség jelenlétében személyes előadóművészi teljesítménnyel, így például színpadi előadás (...).

b.) A mű érzékelhetővé tétele bármilyen műszaki eszközzel vagy módszerrel, így például a közönséghez közvetített vagy (műpéldányon) terjesztett mű hangszóróval való megszólaltatása.

A nyilvános előadáshoz (és kizárólag ahhoz) szervesen kapcsolódva speciális esetként határozza meg az Szt. a 24. § (3) bekezdésében továbbá a nyilvános előadás fogalmát az alábbiak szerint: **Nyilvános az előadás**, ha az a nyilvánosság számára hozzáférhető helyen, vagy bármely más helyen történik, ahol a felhasználó családján és annak társasági, ismerősi körén kívüli személyek gyűlnek vagy gyűlhetnek össze.

Az Szt. 25.§-ának szabályozása szerinti szerzői jogdíj fizetési kötelezettséget a szerzői jog által védett alkotás **nyilvános előadása, mint felhasználás alapozza meg.**

II.

Az Szt. 77. § (1) bekezdése szerint a kereskedelmi célból kiadott hangfelvételnek vagy arról készült másolatnak a sugárzásáért és bármilyen más módon történő nyilvánossághoz közvetítéséért a szerzői jogi védelem alatt álló művek felhasználásáért fizetendő díjon felül a felhasználónak további díjat kell fizetnie.

Az Szt. 77.§ (2) bekezdése rendelkezik arról - az Szt. egyéb rendelkezéseinek a felhívásával - hogy mikor kell az (1) bekezdésben foglalt rendelkezés alkalmazásakor a hangfelvételt kereskedelmi célból kiadottnak tekinteni, továbbá arról, hogy az (1) bekezdésben foglalt rendelkezés alkalmazásában nyilvánossághoz való közvetítésnek kell tekinteni a 28.§ (2) bekezdésében és a 24.§ (2) bekezdés b.) pontjában foglalt eseteket is. E rendelkezések azonban nem utalnak vissza az Szt. a 24.§ (3) bekezdésére.

Az Szt. 77.§ (1) bekezdésének szabályozása szerinti szomszédos jogi jogdíj fizetési kötelezettséget a szerzői jog által védett alkotások közül a kereskedelmi célból kiadott hangfelvételnek (arról készült másolatnak) a nyilvánossághoz közvetítése **alapozza meg.**

III.

A fenti rendelkezések egybevetéséből az ítéletábra álláspontja szerint megállapítható, hogy a **nyilvános előadásnak** a Szt. 24.§ (3) bekezdése szerinti speciális, a szerzői jogdíj fizetési kötelezettséget kiváltó **egyedi meghatározása**, a mű felhasználását jelentő egyéb más (felhasználási) tényállásokhoz, így a szomszédos jogi jogdíjigényt megalapozó elkövetési magatartáshoz (nyilvánossághoz közvetítés) képest is egy speciális, önálló rendelkezés. Ennek a lényege, hogy az ott felsorolt tényállási elemek megvalósulása esetén történő felhasználást (azaz bármely helyen, ahol a felhasználó családján és annak társasági, ismerősi körén kívüli személyek gyűlhetnek össze) olyan nyilvános előadásnak minősít, ami szerzői jogdíj fizetési kötelezettséget keletkeztet. Az így megfogalmazott - szerzői jogdíj fizetési kötelezettséget keletkeztető - felhasználási magatartás tehát a nyilvános előadás, és nem a „nyilvánossághoz közvetítés”, így előbbinek az utóbbi nem is fogalmi eleme. Nem azt kell tehát vizsgálni a felperes szerzői jogdíj iránti követelésének megalapozottságánál, hogy az alperes által megvalósított magatartással megvalósult-e a nyilvánossághoz közvetítés, hanem

kizárólag azt, hogy az alperesi magatartással történt-e nyilvános előadásnak minősülő felhasználási magatartás.

Az így elkülönült, sajátos szabályozási jellegből eredően az Európai Bíróság C-135/10. számú ítélete a nemzeti, magyar szerzői jogon alapuló jogdíj fizetési kötelezettséget nem érinti, ennek megítélése körében a „nyilvánossághoz közvetítés” Európai Bíróság általi értelmezése érdektelen.

Az Szjt. ugyanakkor **a szomszédos jogon alapuló jogdíj fizetési kötelezettség** tekintetében - szemben a szerzői jogon alapuló jogdíjfizetéssel - egyéb, további speciális rendelkezést nem tartalmaz, annak alapjaként valóban a **nyilvánossághoz közvetítést** követeli meg.

Ezért az ítéletábra álláspontja szerint a tényállások lényegi azonosságára tekintettel az Európai Bíróság C-135/10. számú, nemzeti bíróságokra kötelező ítéletének fentebb idézett „nyilvánossághoz közvetítés” fogalmának értelmezése megfelelően alkalmazandó a jelen eljárásban is **a szomszédos jogon alapuló jogdíj fizetési kötelezettség vizsgálata során.**

A konkrét esetben az alperes ugyanis éppen úgy, mint az Európai Bíróság ítéletében foglalt tényállás esetében, a fogorvosi rendelőben (annak várótermében) szolgáltatott zenét a várakozás kellemesebbé tétele végett a betegeknek, haszonszerzési cél nélkül. A két jogeset tényállása tehát a felperesi hivatkozással ellentétben az ítéletábra álláspontja szerint lényegileg azonosnak minősül. Kétségtelen, hogy a C-135/10. számú ítéleti tényállás esetében a zeneszolgáltatásra közvetlenül az orvosi kezelőben került sor, míg a jelen per tényállása szerint az a betegek számára kialakított váróteremben valósult meg, de a váróterem és a kezelő egyaránt a fogorvosi rendelő részét képező egységnek minősül. Mindkét esetben azonos a címzettek köre, a zeneszolgáltatás célja, illetve az a tény, hogy egyik helyiségben sem a zeneszolgáltatás igénybe vétele érdekében tartózkodnak a betegek, hanem a kezelés igénybevétele végett.

Mindezek alapján tehát a felperes a szomszédos jogok körébe tartozó jogdíj megfizetésére nem tarthat igényt, mivel az azt megalapozó „**nyilvánossághoz közvetítést**” nem valósítja meg az alperes magatartása.

Ugyanakkor az alperes által megvalósított zenefelhasználás mindenben megfelelt a Szjt. 24.§ (3) bekezdésében speciálisan definiált nyilvános előadás fogalmának, ezért ennek megfelelően az Szjt. idézett rendelkezései szerint az alperest a szerzői jogdíj megfizetésének a kötelezettsége, az általa hivatkozott ítélettől függetlenül terheli.

Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint megváltoztatta, és a marasztalás tőkeösszegét a felperes által a szerzői jogdíjként érvényesített - a rendelkező részben meghatározott - összegre, és annak késedelmi kamataira leszállította, ezt meghaladóan pedig a szomszédos jogi díjként érvényesített összeg tekintetében a keresetet, mint alaptalant elutasította.

A megváltoztatás következtében a kereset mintegy 78%-os mértékben vezetett eredményre, ezért a felperest ezzel arányosan 11.700,-Ft összegű kereseti illeték, és az áfát is magában

foglaló 9.900,-Ft ügyvédi munkadíj, azaz összesen 21.600,-Ft elsőfokú perköltség illetné meg, míg a 22%-ban pernyertes alperest bruttó 2.800,-Ft ügyvédi munkadíj. Így a kettő különbözeteként 18.800,-Ft elsőfokú perköltség illeti meg a Pp.81.§ (1) bekezdése alapján a felperest, így az elsőfokú perköltség összegét az ítéletábla a marasztalási összeggel arányos összegre szállította le. Az ítéletábla álláspontja szerint a másodfokú eljárásban a felperesi és alperesi pernyertesség és pervesztesség aránya, valamint az előlegezett másodfokú költségek összege között nem volt számottevő különbség, ezért az ítéletábla akként rendelkezett, hogy a másodfokú perköltségeiket a felek maguk viselik a Pp. 81.§ /1/ bekezdése alapján.

ő, 2014. évi március hó 6. napján

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Mészáros Zsolt sk.
bíró

Kiadmány hitelül:

Kiadó